

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Лилия Н. Георгиева
 Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева

в присъствието на прокурора Р. Н. Т.

като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100604912 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 25.03.2022 г., постановена по НОХД № 1291/2017 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, е признал подсъдимия А. М. А. за невиновен в това, че в периода 01.10.2013 г. – 25.10.2013 г. в гр. София с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у Б. М.Б. /управител на търговско дружество „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****/, като възползвайки се от изграденото по между им бизнес доверие му предложил да разширят бизнес отношенията си, като за целта го запознал с неустановено по делото лице, което представил като „изпробван“ бизнес партньор – търговец на лекарства с име „Н.С.“ и му обяснил, че това лице ще достави на търговско дружество „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****/ големи количества лекарства на изгодни цени, като предложил сделката да се осъществи чрез търговско дружество „А. 2007“ ООД, с ЕИК: *****/ /дружество управлявано от А. М. А./, в съучастие като съизвършител с неустановено по делото лице – извършител, което от своя страна поддържало възбуденото у Б. заблуждение, като се представил с име „Н.С.“ търговец на лекарства, осъществяващ големи сделки и в тази връзка обещал да достави на търговско дружество „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****/ големи количества лекарства на изгодни цени, за които лекарства „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****/ следвало да заплати авансово

парична сума от 364 472, 20 лева на „А. 2007“ ООД, с ЕИК: *****, като с това А. М. А. и неустановеното по делото лице причинили на търговско дружество „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: ***** имотна вреда с размер на 364 472, 20 лева, като причинената вреда е в особено големи размери /364 472, 20 лева, която сума представлява над 140 минимални работни заплати за страната, към момента на извършване на престъпното деяние/, представляваща особено тежък случай /с оглед на настъпилите вредни последици за търговско дружество „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: ***** – причинената имотна вреда надхвърля многократно размера на 140 минимални работни заплати, към момента на извършване на престъпното посегателство и по този начин се разкрива изключително висока степен на обществена опасност на осъщественото престъпно посегателство/, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 211, вр. чл. 209, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

С присъдата, съдът е отхвърлил като неоснователен, предявения граждански иск от „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: ***** против подсъдимия А. М. А., на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 364 472, 20 лева, представляваща обезщетение за претърпените от дружеството имуществени вреди, причинени от престъплението, ведно със законната лихва, както и сторените по делото разноски.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 190, ал. 1 НПК сторените по делото разноски са оставени в тежест на държавата.

Против така постановената присъда в законоустановения срок е постъпил протест и допълнение към него от прокурор при СРП, с които се претендира неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт, тъй като се настоява обвинението срещу подсъдимия Х. да е доказано по несъмнен и категоричен начин. Посочват се като дискредитирани дадените от подсъдимия обяснения, тъй като не некореспондират с останалия доказателствен материал и противоречат на житейската логика. Оспорват се изводите на съда за недоказаност на общността на умиъла между подсъдимия и неговия съучастник за извършване на инкриминираното престъпление. Критикува се интерпретацията на доказателствата относно предаването на паричната сума и заключението на съда, че същото е правно ирелевантно за участието на подсъдимия в престъпното посегателство. Поради това се предлага на въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която подсъдимият Х. бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 211, вр. с чл. 209, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК.

В протеста и допълнението към него не се прави искане за събирането на нови доказателства от въззивния съд.

По делото е постъпила и въззивна жалба от повереника на гражданския ищец „ББ Ф.“ ООД – адв. А., в която декларативно се сочи, че първоинстанционната присъда е неправилна, незаконосъобразна,

необоснована и постановена при допуснати съществени процесуални нарушения. Прави се искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, както и за уважаване на гражданския иск в пълния му размер, и присъждане на разноски.

В разпоредително заседание на 09.12.2022 г. въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и свидетелите, изслушването на вещи лица и ангажирането на други доказателства.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на СГП поддържа подадения протест и допълнението към него по изложените в тях съображения. Пледира за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и постановяване на нова осъдителна присъда, с която да бъде уважен и приетия за съвместно разглеждане по делото граждански иск.

Повереникът на гражданския ищец – адв. С. в унисон с тезата на СГП моли за осъждане на подсъдимия. НА.а за доказано по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият Х. съзнателно е поддържал заблуждение у св. Б., че ще извърши процесната сделка, с цел да набави за себе си имотна облага. Сочи, че изготвените по делото експертизи установяват постъпването на преведените от св. Б. суми в размер на 364 472,20 лева по сметката на подсъдимото лице. Определя като нелогични изводите на съда в смисъл, че превода на паричните суми в полза на подсъдимия не доказва авторството на деянието в негово лице. Обръща внимание, че сумата от 38 000 лева е била изтеглена лично от подсъдимия, което обстоятелство е останало извън вниманието на съда. Изразява несъгласие с тезата на районния съд, че лицето, изтеглило паричните средства е Н.С., както и че същите не са били предадени на подсъдимия. Сочи, че парите са били изтеглени от св. С., както и че това не изключва предаването им на подсъдимото лице. Отбелязва, че по делото е останало недоказано получаването на паричната сума от С., поради което счита, че същата е била усвоена от подсъдимия Х.. Контрааргументира виждането на съда, че е без съществено значение обстоятелството дали инкриминираната сума е била изтеглена лично от подсъдимия или от пълномощник. Твърди, че изтеглената от подсъдимия парична сума в размер на 38 000 лева не може да бъде приета за комисионна, тъй като сделката така и не била осъществена. Счита, че процесното престъпление не би могло да бъде извършено без участието на подсъдимия, че същият сам е изградил измамливата схема, усвоил е инкриминираната сума и е заблудил св. Б., че сделката ще се осъществи. В този смисъл, моли за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова осъдителна присъда спрямо подсъдимия Х., с която да бъде уважен и приетия по делото граждански иск. Претендира и присъждане на разноски.

В защитната си реч процесуалният представител на подсъдимия Х. -

адв. К. оспорва твърденията на повереника на гражданския ищец и навежда конкретни контрааргументи. Сочи, че изтеглената сума в размер на 38 000 лева е била върната от подсъдимия. Обръща внимание, че именно подсъдимият е подал сигнал до органите на МВР, след поредица от неуспешни опити да се свърже със св. Б.. Отбелязва, че подсъдимият не е бил съдружник на Н.С., както и че беглото му познанство с последния е било известно на св. Б.. Изтъква, че последният лично е договарял с лицето, представящо се за Н.С., както и че именно те двамата са взели решението за сключване на сделката и за използване на сметката на подсъдимия. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че подсъдимият не е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение. Поради тези съображения, защитникът на подсъдимия моли съдебния състав да потвърди оправдателната присъда на СРС.

Другият защитник на подсъдимия Х. в лицето на адв. К. нава въззивния протест и въззивната жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователни и като такива моли съда да ги остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Оспорва възражението на прокурора при СРП, че инкриминираните парични суми са попаднали в ръцете на подсъдимия. Сочи, че същите са преведени по сметката на юридическо лице, което е самостоятелен правен субект, различен от подсъдимото лице. Подчертава, че към инкриминирания период „ББ Ф.“ ООД е декларирало печалба, но не и загуба в размер на инкриминираната сума. Твърди, че последната не е била осчетоводена, нито са налице доказателства, че с такава сума дружеството действително е разполагало, поради което не следва да се приема, че последното е претърпяло имотна вреда. В заключение моли въззивния съд да потвърди присъдата на първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

Възползвайки се от правото си на реплика, представителят на СГП заявява, че по делото е безспорно установено постъпването на инкриминираните парични средства по сметката на дружеството, управлявано от подсъдимия Х., произхода на които счита, че е без значение за съставомерността на деянието.

При упражняване правото си на дуплика, адв. К. посочва, че претърпяната от „ББ Ф.“ ООД имотна щета не е била декларирана в данъчната декларация на съответното юридическо лице. Подчертава, че изтъкнатото обстоятелство е различно от соченото от държавния обвинител постъпване на паричните средства по сметката на управляваното от подсъдимия дружество, което е безспорно установено.

В правото си на лична защита и предоставената му последна дума подсъдимият Х. поддържа казаното от своя защитник и моли въззивния съд да потвърди присъдата на първата инстанция.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, нА.а за установено следното:

Въззивният съд, при самостоятелния си прочит на доказателствата по делото, намери фактическата обстановка описана в мотивите на присъдата за правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствен и непротиворечив извод относно невинността на подсъдимия Х.. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, настоящата инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият А. М. А., роден на ***** г., в гр. Призрен, Република Сърбия, българин, български гражданин, живущ в гр. София, ж.к. *****, с висше образование, работещ, женен с 4 деца, ЕГН: *****, осъждан.

Свидетелят Б. М. Б. бил управител на „ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****, което дружество се занимавало с търговия на лекарствени продукти за хуманитарната медицина. По повод дейността на горепосоченото дружество, в началото на 2013 г., св. Б. се запознал с подс. А. М. А. – управител на търговско дружество „А. 2006“ ООД, което дружество също имало за предмет на дейност търговия с лекарствени продукти. Гореспоменатите търговски дружества започнали да търгуват по между си и изградили трайна търговска практика, а св. Б. и подс. А. М. А., в качеството си на управители на дружествата, се виждали често по повод осъществяването на различните бизнес сделки между управляваните от тях дружества. В периода от месец януари до месец октомври 2013 г. дружествата извършвали по няколко сделки месечно, на различна стойност. Така например за периода от 23.01.2013 г. до 30.09.2013 г. „А. 2006“ ООД (собственост на подс. Х.), доставило на „ББ Ф.“ ЕООД стока на обща стойност 343 356.40 лева. А дружеството „А. 2007“ ООД (което също било собственост на подс. Х.), доставило на „ББ Ф.“ ЕООД стока на стойност 100 735.63 лева, за периода от 16.09.2013 г. до 19.11.2013 г., без в тази сума да се включва авансово заплатените парични суми от „ББ Ф.“ ЕООД, инкриминирани по делото.

Изградената търговска практика между споменатите дружества, била основана по-скоро на лично доверие, което съществувало между подс. А. М. А. и св. Б. и по тази причина за различните търговски сделки не били сключвани отделни писмени договори, а управляваното от св. Б. дружество /„ББ Ф.“ ЕООД, с ЕИК: *****/ поръчвало определено количество стока, която била заплащана авансово на 100% и впоследствие доставяна от управляваното от подс. А. М. А. дружество /„А. 2006“ ООД/.

В началото на месец октомври 2013 г. подс. Х. споделил със св. Б. Б., че по време на игра на футбол, се запознал с един човек на име Н.С., който му обяснил, че търгува с лекарства, че е близък роднина на министъра на

здравеопазването и че може да осигури големи количества лекарства. Св. Б. Б. проявил интерес към този човек и осъществяването на голяма сделка с лекарства, поради което подсъдимият А. Х. ги запознал двамата. В периода от 01.10.2013 г. до 25.10.2013 г. били проведени две срещи между Б. Б., подсъдимият А. Х. и неустановено по делото лице, представило се с имена „Н.С.“, а също така била водена и активна комуникация по имейл, като в резултат на проведените срещи и осъществена комуникация било уточнено какви лекарства са нужни на св. Б., начина на плащане, както и това, че сделката трябвало да се осъществи с посредничеството на дружеството на подсъдимия А. Х., за да може той да получи комисионна от сделката.

На 21.10.2013 г. бил изпратен имейл (л. 51, т. 1 от ДП) от Н.С. до подсъдимия А. Х., с който уведомил подсъдимия, че е уточнил нещата с г-н Б. и тази седмица се очертавало да направят износ, като в имейла било посочено, че е наложително да се направи пълномощно на доверен човек на Н.С., за да може този човек да изтегли парите. На 23.10.2013 г. (л. 50, т. 1 от ДП) отново бил изпратен имейл от Н.С. до подсъдимия А. Х., с който го уведомил, че е получил списък с исканите лекарства от г-н Б., че подсъдимият трябва да пусне проформа фактура, за да може да работи по набавянето на лекарствата. В имейла също така било посочено и следното: „...Надявам се, че новата банкова сметка е готова, както и пълномощното на моя човек Р. за тегленето на парите“. Така поисканото пълномощно било съставено и на 24.10.2013 г. подписът на упълномощителя бил нотариално заверен пред нотариус И.Д.. С това пълномощно (приложено на л. 121-122, л. 143-144 и л. 161-162, т. 2 от ДП) подсъдимият А. Х., като управител на „А. 2007“ ООД упълномощавал св. Р. С. да представлява дружеството пред „Банка Пиреос България“ АД, при откриване, закриване на сметки на дружеството, теглене на суми от тях и др.

На 25.10.2013 г. „ББ Ф.“ ЕООД превело на два пъти (л. 21 и 23, т. 1 от ДП) по сметката на „А. 2007“ ООД в „Банка Пиреос България“ АД сума в размер на 340 000 лева, а няколко часа след това и сума в размер на 24474.20 лева. Преди постъпването на втората сума (в размер на 24474.20 лева) в „Банка Пиреос България“ АД се явил св. Р. С. и изтеглил в брой сума в размер на 340 000 лева, като след приспадане на съответните такси за теглене получил в брой сума в размер на 338 980 лева (л. 130 и сл. т. 2 от ДП).

За периода от месец октомври до 12.11.2013 г. били преведени по сметка в „Банка Пиреос България“ от „ББ Ф.“ ЕООД на „А. 2007“ ООД суми в общ размер на 484 293.12 лева, като били доставени лекарства (от А. 2007 на ББ Ф.) за сума в размер на 35 638.95 лева, като била върната (от А. 2007 на ББ Ф.) сума в размер на 73 598 лева.

Въпреки постигнатите уговорки между Н.С. и св. Б. Б., последният, както и неговото дружество „ББ Ф.“ ЕООД не получило уговорените лекарства, като Н.С. през месец ноември 2013 г. започнал да сочи различни причини за неизпълнението си, че бил измамен в Гърция, а след това

престанал да отговаря на телефонните обаждания на св. Б. Б.. Междувременно, по настояване на Н.С. били оформени търговски отношения и с дружеството „С.Ф.“ за доставка на лекарства, на които също не им били доставени лекарства.

От заключенията на двете съдебно-счетоводни експертизи, се установява движението на суми по сметките на дружествата „А. 2006“ ЕООД, „А. 2007“ ООД, „ББ Ф.“ ЕООД, както и стойността на доставената стока.

Изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: обясненията на подсъдимия А. Х. (л. 164-166 от СД), показанията на свидетелите Б. Б. (л. 30 -л. 34 от СД), И.И. (л. 46 – л. 47 от СД, в това число и показанията на свидетеля от досъдебното производство приобщени в цялост по надлежния ред л. 124-126, т. 1 от ДП), Я.Ц. (л. 48 от СД), Т.Ц. (л. 48 – л. 49 от СД), Р. С. (л. 97- л. 99 от СД, включително прочетените показания на свидетеля от досъдебното производство л. 165 – л. 167, т. 1 от ДП), Т. Й.ова /с предишни фамилни имена С.а и Д./ (л. 100-101 от СД, в това число показанията на свидетелката от досъдебното производство приобщени в цялост по надлежния ред л. 178-180, т. 1 от ДП), Е.С. (л. 101- л. 102 от СД), М.Г. (л. 125 – л. 127 от СД), приобщените от досъдебното производство показания на свидетелката Н.М. (л. 129- л. 130, т. 1 от ДП); заключенията на назначените по делото експертизи – заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещо лице М. Б. (л. 47-53, т. 4 от ДП) и заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещо лице Д.К. (л. 149-160 от СД); както и от писмените доказателства и доказателствени средства по делото.

При така установената фактическа обстановка първата инстанция е приела, че обвинението срещу подсъдимия Х. не е доказано по несъмнен и категоричен начин, поради което е постановила оправдателен съдебен акт. Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния съд се споделят изцяло и от настоящия състав, защото те почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства.

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си за обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, като е извел възприетото по фактите от надлежно събран доказателствен материал, след неговия анализ, при спазване на правилата на формалната и житейска логика. Изложил е подробни съображения защо приема едни, а други не от доказателствените източници.

В този смисъл развитите оплаквания в протеста за необоснованост на фактическите изводи на първата инстанция настоящият съд наА.а за неоснователни.

Обосновано първата съдебна инстанция е приела, че всички доказателствени източници са категорични и непротиворечиви относно развитите се търговски отношения между св. Б. и дружеството „ББ Ф.“ ООД,

от една страна и подс. Х. и дружествата „А. 2006“ ЕООД и „А. 2007“ ООД, управлявани от него, от друга. Фактите и обстоятелствата, касателно стартираните търговски отношения между горепосочените дружества през 2013 г., осъществените помежду им доставки и тяхната стойност, първоинстанционният съд правилно е преценил, че се доказват по нужния несъмнен и категоричен начин от показанията на св. Б. и обясненията на подс. Х., които по отношение на обсъжданите обстоятелства са напълно едноточни, взаимнодопълващи се, непротиворечиви и кореспондиращи на формално обективизираните им отношения, отразени в писмените доказателства – приложените по делото фактури, отразяващи състояли се доставки на стоки /лекарства/ в полза на „ББ Ф.“ ООД на стойност над 440 000 лева.

Въззивният съд, също както и първоинстанционният преди това се довери на гласните доказателствени средства, обсъдени по-горе, за да формира изводите си по отношение на факта на извършено престъпление против собствеността на „ББ Ф.“ ООД, механизма на формиране на неверни представи у неговия управител и начина, по който той се е разпоредил с инкриминираната парична сума. Относно тази група релевантни факти правилно контролираният съд е кредитирал с доверие показанията на св. Б., от които се установява начина, по който той е бил свързан с неустановеното по делото лице, представящо се като „Н.С.“, реализираните помежду им уговорки и тяхното съдържание. Показанията на св. Б. са информативни и по отношение на следващата част от инкриминираните събития – поетото задължение от страна на „С.“ за доставка на лекарства и осъщественото по повод на последното авансово плащане от страна „ББ Ф.“ ООД по сметка на „А. 2007“ ЕООД. От същите показания се установява и липсата на изпълнение на поетото от „С.“ задължение в уговорения срок, изложените от последният причини за това, и прекъсването на комуникацията помежду им. Въззивният съд на А.а за правилна преценката на първоинстанционния съд, че обсъжданите факти и обстоятелства се потвърждават и от подс. Х. в неговите обяснения, които въпреки тяхната двойствена природа правилно са ценени, като годно доказателствено средство. За утвърждаваща доказателствена проверка на тези гласни доказателствени средства служат и писмените доказателства и експертни заключения, касаещи същите обстоятелства, доколкото те корелират напълно с изложеното от св. Б. и подсъдимото лице. Въззивният съд се съгласява с изводите на първата съдебна инстанция, че въз основа на така събраната и обсъдена доказателствена съвкупност несъмнено се установява, че св. Б. е станал жертва на измама, автор на която безспорно се явява неустановеното по делото лице, представящо се с имена „Н.С.“.

Спорният въпрос, чието разрешение е довело до постановяване на оправдателна присъда, е дали подс. Х. е бил съпричастен към действията по формиране на неверни представи за съществуващо „основание“ св. Б. да се разпореди с инкриминираната парична сума. Според рамката на обвинението подс. Х. запознал св. Б. с неустановеното по делото лице, с имена „Н.С.“ и му

обяснил, че последният ще достави на „ББ Ф.“ ООД големи количества лекарства на изгодни цени, а впоследствие св. Б. мотивиран от неверни представи за неустановеното по делото лице, се разпоредил със сумата от 364 472, 20 лева, която превел по сметка на „А. 2007“ ООД. Обвинението твърди, че подсъдимият се е възползвал от изграденото бизнес доверие между него и св. Б., както и че представил неустановеното по делото лице с имена „Н.С.“ на Б. като „изпробван“ бизнес партньор, търговец на лекарства.

Обосновано първият съд не се е съгласил с твърденията в обвинителния акт, относими към участието на подс. Х. в инкриминираното престъпление.

Верен е решаващият извод на първия съд, че от събраните по делото доказателствени източници не се доказва подс. Х. да е осъществил действия, с които да е възбудил заблуждение у св. Б., че го запознава с лице („Н.С.“), което е „изпробван“ бизнес партньор, търговец на лекарства, осъществяващ големи сделки. Липсват убедителни доказателства в полза на обвинението, че подсъдимият и неустановеното по делото лице, представило се като „Н.С.“ са се познавали добре преди сключената сделка, имали са бизнес отношения и са действали в условията на предварителна уговорка. В тази връзка въззивният съд няма основание да ревизира изводите на първостепенния съд относно начина, по който св. Б. се е запознал с неустановеното по делото лице, представило се с имена „Н.С.“ и информацията, която е получил за него, като в тази връзка правилно е съобразено наличието на синхрон между обясненията на подсъдимия и показанията на св. Б.. Предвид еднопосочността и липсата на противоречие в посочените гласни доказателствени средства, обосновано първата инстанция е приела, че от тях по един категоричен начин се установява, че подсъдимият добросъвестно е изнесъл пред св. Б. обстоятелствата относно запознанството му с неустановеното по делото лице и информацията, която му е била известна за него. При разпита пред първия съд и двамата (подсъдимият и св. Б.), независимо един от друг, дават сходни по съдържание и насоченост сведения, които еднопосочно изясняват, че запознанството на подсъдимия с неустановеното по делото лице е било случайно, състояло се по време на футболен мач, както и че това лице е посочило за себе си пред подсъдимия, че е търговец на лекарства, роднина на министъра на здравеопазването, с възможности за доставяне на големи количества лекарства. Нито се твърди, нито се доказва подсъдимият да е съобщил пред св. Б. други, различни от тези обстоятелства за отношенията му с въпросното лице, още по-малко да го е представял пред него като „изпробван“ бизнес партньор. Това положение поставя в невъзможност инстанциите по фактите да достигнат до еднозначен извод, че подсъдимият запознавайки св. Б. с т. нар. „Н.С.“, е осъзнавал, че същият не е лицето, за което се представя. Невъзможността да се докаже посоченото обстоятелство внася основателни съмнения в обвинителната теза, че подс. Х. умишлено е въвел в заблуждение св. Б., че лицето с което го запознава е „изпробван“ бизнес партньор, който ще достави на „ББ Ф.“ ООД

големи количества лекарства на изгодни цени, респ. че е знаел, че „С.“ няма намерение да изпълни уговорената сделка.

По-нататък, фактите и обстоятелствата, касателно проведената среща между св. Б. и неустановеното по делото лице, представящо се за търговец на лекарства с имена „Н.С.“ и параметрите на постигнатата помежду им договорка, отново се установяват по нужния несъмнен и категоричен начин от изложеното, посредством обясненията на подс. Х., което е напълно идентично със заявленията от самия Б. обстоятелства. Въз основа на изложеното от тях, напълно обосновано първоинстанционният съд е приел за установено обстоятелството, че подсъдимият по никакъв начин не е бил съпричастен към възбуждането на заблуждение у св. Б., доколкото разговора с него е бил воден и всички подробности по сделката са били уговаряни единствено от лицето „Н.С.“. Нещо повече и след тази среща св. Б. е поддържал комуникация по повод на сделката главно със „С.“, видно от приложените по делото копия на електронна кореспонденция между двамата, от които се установява че всички подробности по сделката като напр. вид и количество на желаните лекарства, техните цени и срокове за доставка са били уговаряни единствено и само с неустановеното по делото лице. Ето защо основателно районният съд е приел за установено, че подсъдимият не е имал активно поведение по въвеждане в заблуждение на св. Б., а напротив категорично посредством показанията на св. Б. се изяснява, че пред него подсъдимият дори е изразил съмнение относно финансовата възможност на „С.“ за реализиране на сделката. В този смисъл твърдението, изложено във въззивния протест в смисъл, че подсъдимият не е изразил сериозни съмнения относно възможността за реализиране на сделката, се явява неоснователно. Затова въззивният съд напълно споделя извода на първата инстанция, че по делото не се установява подс. Х. да е извършвал заблудителни действия по отношение на св. Б., доколкото неговото участие се изчерпва единствено в посредничеството между св. Б. и „С.“, за което е следвало да получи съответна комисионна.

Освен това, както съвсем правилно е изтъкнал и районният съдия, тезата на държавното обвинение за нарочно изградени бизнес отношения между подсъдимия и св. Б., с цел спечелване на доверието на последния, от което подс. Х. впоследствие да се е възползвал, освен че не се потвърждава от доказателствата по делото, е и житейски необоснована. Правилно е изтъкнатото от същия съд, че търговският оборот, който дружествата на подсъдимия са реализирали от сключените с „ББ Ф.“ сделки, възлизащ на стойност над 440 000 лв., е индикатор за реални търговски отношения със св. Б., в хода на които подс. Х. винаги е получавал авансово плащане от „ББ Ф.“ ООД и които е трудно мислимо, че има интерес да изгуби.

По безспорен начин се установява също така, че съобразно постигнатата между св. Б. и „Н.С.“ уговорка, парите по сделката са били преведени от „ББ Ф.“ ООД по сметката на дружеството на подсъдимия – „А. 2007“ ООД, за която услуга последният щял да получи комисионна в размер

на 2 %. Неспорно по делото е и обстоятелството, че парични средства в размер на 340 000 лв. са били изтеглени от сметка на „А. 2007“ ООД от св. С., въз основа на изготвено в негова полза пълномощно по изрично разпореждане на „Н.С.“, за което св. Б. бил уведомен от подс. Х.. Фактическа констатация за това се съдържа в еднопосочните показания на св. Б., св. Й.ова и св. С., в обясненията на подсъдимия, а и в приложените по делото писмени доказателства – банкови документи за извършеното теглене и електронната кореспонденция между подс. Х. и „Н.С.“.

Както и първостепенният съд, настоящата съдебна инстанция критично обсъди обясненията на подс. Х., като отчете, че те освен важно доказателствено средство са и средство за защита, необвързано със задължение за установяване на истината. При съблюдаване на правилата за доказателствената тежест по чл. 103, ал. 1, ал. 3 НПК, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да нА.ат подкрепа, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или тъй като съдържат обективно невъзможна версия. Въззивната инстанция на свой ред кредитира изложеното в обясненията на подс. Х., че плащането по сделката между св. Б. и „С.“ е постъпило по сметката на „А. 2007“ ООД, съобразно постигнатата помежду им уговорка, съответно че лицето изтеглило паричните средства от тази сметка въз основа на пълномощно, изготвено по указание на „С.“, е именно св. С., тъй като в тази им част обясненията се препотвърждават от показанията на свидетелите Б., Й.ова и С., както и от имейл кореспонденцията на подсъдимия с „Н.С.“, поради което и не са изолирани. Въззивният съд, аналогично на проверявания, също счита, че обясненията на подсъдимия в частта, в която той отрича да е получавал изтеглената от св. С. парична сума в размер на 340 000 лв., не са опровергани от други доказателствени източници, освен от показанията на св. С., които обаче не могат да послужат за сигурна основа за постановяване на осъдителна присъда. Настоящият съдебен състав напълно споделя правилния извод на първоинстанционния съд, че показанията на св. С. относно получаването на процесната сума от подсъдимия, се дискредитират на собствено основание поради тяхната непоследователност и противоречивост при всеки следващ разпит, отчетени и от районния съд, както и поради липса на корелация с останалите доказателствени източници. При проверка на показанията на този свидетел, въззивният съд също отчете обстоятелството, че същият е разпитван в хода на досъдебното производство и в хода на съдебното следствие, като заявените от него факти и обстоятелства в различните фази са взаимноизключващи се. Така на досъдебната фаза свидетелят е категоричен, че е предал паричната сума от 340 000 лв. на подсъдимото лице, която преди това е изтеглил с пълномощно от сметката на „А. 2007“ ООД. Така поднесената от св. С. информация изцяло противостои на депозираните от същия показания в съдебната фаза на процеса, където той отрича изобщо да познава подсъдимия и да му е предавал

въпросните пари. След надлежно приобщаване на показанията му от досъдебното производство, св. С. се е отрекъл от казаното от него в предходната процесуална фаза, разяснявайки, че там разказа му не отразява достоверно стеклите се събития. Не без значение е отчетеното от първоинстанционния съд обстоятелство, че именно св. С. е бил посочен от „Н.С.“ като негов „доверен човек“, който поради тази причина е бил натоварен със задачата да изтегли паричната сума от сметка на „А. 2007“ ООД. В този смисъл, уместно при преценката за достоверност на показанията на този свидетел, е било съобразено от проверявания съд обстоятелството, че именно С. се явява свързващото звено с „Н.С.“, което би могло да доведе до разкриване на неговата самоличност, но което би могло и да отклони вниманието на разследващите органи от „С.“, фиксирайки го върху подсъдимото лице. По изложените съображения настоящият съдебен състав на А.а, че показанията на св. С. правилно не са били кредитирани от районния съд, тъй като се отличават с явна нестабилност, нехомогенност и вътрешна противоречивост, а освен това не са лишени и от основание за пристрастност. Дискредитирането на показанията на св. С. логично е довело и до не възприемане на показанията на св. Б. и св. Г. в частта, в която двамата пресъздават възприятията си за разписка, показана им от св. С., удостоверяваща получаването на процесната сума от страна на подсъдимия. Действително, от една страна такава разписка не е приложена като доказателство по делото, за да може да се коментира евентуално истинността на отразените в нея обстоятелства, а от друга - данни за нейното реално съществуване не се откриват в показанията на св. С.. Верен е извода на районния съд, че на фона на твърденията за изречени от св. С. закани, че ще предаде въпросната разписка в полицията, нелогично се явява последващото му пасивно поведение, доколкото същият нито е предал разписката на полицията или на свидетелите Б. и Г., нито пък е споменал за нея пред разследващите органи. Това от своя страна пък поставя под сериозно съмнение автентичността на възприетата от свидетелите Б. и Г. разписка, поради което с основание първостепенният съд е игнорирал техните показания в обсъждана част.

С оглед на гореизложеното неоснователно, а и невярно е изложеното във въззивния протест, че неправилно първоинстанционният съд се е доверил на обясненията на подсъдимия, че самият той е станал жертва на измама, предавайки парите на „Н.С.“. Подсъдимият нито е твърдял да е бил изменен от „С.“, нито да му е предавал паричната сума, предмет на престъплението, а още по-малко първият съд е кредитирал подобни твърдения. Не може да бъде споделено и другото, изложено в протеста разбиране, че е житейски нелогично паричната сума да бъде предадена от подсъдимия на лице, с което същият няма изградени трайни отношения. В случая, подсъдимият е просто посредник в отношенията между св. Б. и „Н.С.“, поради което и единствено е изпълнявал това, което вече е било уговорено между двамата, за което е получил съответна комисионна. Св. Б. е поръчал лекарства, за което е

следвало да преведе авансово определена сума по сметката на подсъдимия, а „Н.С.“ съответно да му достави уговорената стока. От подсъдимия се е очаквало единствено да обслужи със сметката на своето дружество за целите на сделката, т.е. от него се е изисквало да предостави на „Н.С.“ сумата, която е щяла да постъпи по неговата сметка от „ББ Ф.“ ООД. В този смисъл, от него не може да се очаква да преценява дали да предостави или да не предостави паричните средства на „С.“, тъй като той само е изпълнявал това, за което вече страните по сделката са се били разбрали. Дали парите са щели да бъдат изтеглени от подсъдимия и предадени от него на „Н.С.“ или изтеглени от пълномощник и отново предадени на последния, и според въззивния съд няма съществено значение, противно на доводите на повереника на гражданския ищец. Първо, не е вярно, че св. Б. не е бил наясно с изготвеното пълномощно на св. С.. И второ, въпросът за пълномощника, касае единствено начина, по който парите ще бъдат изтеглени и предадени, а не дали изобщо да бъдат предавани или да не бъдат предавани на „Н.С.“. Това е така, защото този въпрос вече е бил решен с уговорката между „С.“ и св. Б., последният да заплати авансово стойността на доставката. Нито от показанията на св. Б., нито от обясненията на подсъдимия, нито от електронната кореспонденция на последния с „Н.С.“ се установява тримата да са уговаряли, че след постъпване на паричните средства по сметката на „А. 2007“ ООД, същите няма да бъдат теглени от нея и предоставяни на „С.“, преди последният да е доставил обещаните лекарства. Последното би било и нелогично предвид обстоятелството, че плащането в размер на 50% от цената на сделката, е авансово. Въззивният съд изразява несъгласие и с аргументите на повереника на гражданския ищец в смисъл, че след като инкриминираната сума е била изтеглена от пълномощник, то следва да се приеме, че последната е била предадена на титуляра на сметката. Тази логика е принципно вярна, но в случая повереникът пропуска факта, че макар и да е действал като пълномощник на „А. 2007“ ООД, в действителност св. С. се явява „довереният човек“ на „Н.С.“. Несподеляемо е и виждането на повереника, че щом по делото не се установява с категоричност, че инкриминираната сума е била получена от „Н.С.“, то следва да се приеме, че същата е била усвоена от подсъдимия. Това твърдение представлява единствено предположение, въз основа на което не може да бъде постановена осъдителна присъда.

И според въззивния съд фактът, че дружеството, представлявано от подс. Х., е реализирало материална облага като резултат от имущественото разпореждане на св. Б. не сочи на съставомерност на поведението на подсъдимия, както се настоява във въззивния протест и поддържа от повереника на гражданския ищец. Това е така, защото по делото не може да се установи измамлива цел в поведението на подсъдимия, а именно същият умишлено да е мотивирал св. Б. да се разпорежи с инкриминираната сума в полза на „А. 2007“ ООД, напротив установи се, че въвеждането в заблуждение по отношение на св. Б. е извършено от неустановеното по делото лице, което многократно е разговаряло, включително посредством електронна

кореспонденция с него и е лансирало версията, която да мотивира свидетеля да се разпорежи със сумата. В случая не подсъдимият, а неустановеното по делото лице, представящо се за „Н.С.“ е било лицето, което е насочило св. Б. към правно значимото поведение да извърши нещо – т.е. да сключи сделка, парите по която да се преведат по сметката на подсъдимото лице. В случая подсъдимият не е участвал в действията, съставляващи въвеждане в заблуждение, нито е създал невярна представа за самоличността на „Н.С.“, а единствено е посредничил при сключването на сделката, като се е съгласил срещу съответна комисионна плащането по сделката да бъде извършено по сметката на представляваното от него търговско дружество. В този смисъл правилно първостепенният съд е приел, че постъпването на инкриминираната сума по сметката на „А. 2007“ ООД е резултат от предварителната уговорка на страните по неосъществената сделка. Ето защо от обстоятелството, че инкриминираната парична сума е била преведена по сметката на дружеството, управлявано от подсъдимия, аргументи за неговото осъждане, въз основа на така внесено обвинение, не могат да се черпят.

На следващо място, значението на обстоятелството дали инкриминираната парична сума е достигнала до „Н.С.“ или е била получена от подсъдимото лице, е намерило своето правилно разрешение в мотивите на проверяваната присъда. Преди всичко следва да се подчертае, че по делото липсват каквито и да било годни доказателства за това, процесната сума като краен резултат да е била получена от подс. Х., след нейното изтегляне от св. С., поради което и подробното разискване на този въпрос е безпредметно. Въззивният съд се присъединява към аргументите на районния съд, че дори това обстоятелство да бе установено, то отново не води до единствено възможен извод за съпричастност на подсъдимото лице към измамливата схема. Това е така, не само защото изначално е било уговорено инкриминираната парична сума да бъде получена от „Н.С.“, а последното е могло да стане включително чрез нейното изтегляне от подсъдимото лице и фактическото ѝ предаване на „С.“, както правилно е посочил и първоинстанционният съд. По-същественото в случая обаче, се явява обстоятелството, че с оглед ангажираните по делото доказателства, не се установява подсъдимият изобщо да е участвал в изпълнителното деяние на престъплението, респ. в обективно и субективно отношение да е действал заедно с прекия извършител на деянието. Не се установява също така каква облага е получил подсъдимия от престъплението, съответно не се установява подс. Х. и неустановеното по делото лице да са действали с цел облагата да бъде и за двамата.

С основание районният съд е приел обвинението за разколебано и с оглед на обстоятелството, че сума в размер на около 74 000 лв. е била върната от подсъдимия на „ББ Ф.“ ООД. Основателно е отбелязано, че подобно действие от страна на подсъдимия, сведения за което носят и показанията на св. Б., поставят под съмнение наличието на специалната користна цел - да набави имотна облага за себе си или за друго. В тази връзка районният съд

е изложил правилни съображения, с които настоящата инстанция изцяло се съгласява, поради което не налага за нужно отново да преповтаря. Допълнително следва да бъде отбелязано, че посочената парична сума не се явява част от инкриминираната такава, а представлява плащане от „Сигма Ф.асютикъл“ към „ББ Ф.“ ООД по сделка с лекарства, с доставката на които е бил ангажиран отново т.нар. „Н.С.“. Видно от показанията на св. Б. е, че посочената „схема“ му е била предложена от подс. Х. срещу съответна комисионна от 5%, а паричната сума по сделката е била предназначена отново за „Н.С.“. От показанията на св. Б. се установява и същественото обстоятелство, че подсъдимият му е предложил да участва в посочената схема, след като Б. вече е бил превел инкриминираната парична сума по сметка на „А. 2007“ ООД. От неговите показания се установява също така, че по сметката на „ББ Ф.“ ООД е постъпило плащане от „Сигма Ф.асютикъл“, както и че към момента, в който това се е случило, св. Б. вече е бил притеснен от обстоятелството, че очакваната стока по сделката с „Н.С.“ не е получена. Въззивният съд налага, че така описаното поведение на подс. Х. би било нелогично, ако и при положение, че същият е знаел, че „Н.С.“ изобщо не е имал намерение да изпълни уговорената сделка и е действал в съучастие с него. Житейски неправдоподобно звучи подсъдимият да е съзнавал, че св. Б. ще бъде измамен и в същото време да е желал значителна сума пари да бъде преведена по неговата сметка, така че последващото ѝ получаване от подсъдимия да е поставено изцяло в зависимост от волята и желанието на св. Б.. И всичко това да се е случило в момент, в който св. Б. вече се е бил разпоредил с предмета на престъплението и е било въпрос на време да разбере, че е станал жертва на измама, при което е било напълно възможно да откаже да преведе тази сума по сметката на подсъдимия. Нещо повече, сам св. Б. е признал, че е имал такова колебание, когато е научил, че парите от „Сигма Ф.асютикъл“ са постъпили по сметката на „ББ Ф.“ ООД, но въпреки това е решил да ги преведе по сметката на подсъдимия. Във връзка с горното е необходимо да се отчете, че правилата на справедливия процес по отношение на всяка от страните, при обсъждане на отделните версии за случилото се в обективната действителност, не само не изключват, но и предполагат съобразяване с нормалната житейска логика и натрупания социален опит.

Въз основа на всичко изложено дотук въззивната инстанция също отхвърля тезата на обвинението, че подсъдимият Х. е извършил деянието, описано в обвинителния акт, като прие, че не е подкрепена с обективни и безусловни доказателства и представлява недоказана по несъмнен начин версия. По същество твърденията в обвинителния акт съставляват една от възможните, но не единствената хипотеза за изясняване въпроса за съпричастността на подсъдимия Х. към инкриминираното деяние. Истината като отражение на външно проявени човешки действия обаче е обективна и конкретна, а не вероятна и възможна. В наказателния процес са допустими всякакви хипотези при планиране и провеждане на разследването, но правно

значение имат единствено онези, които са проверени и подкрепени с конкретни и несъмнени доказателства. Само тогава хипотезата губи характера си на предположение и се превръща във фактология на престъплението. При липсата на такива доказателства, както това е в разглеждания случай, хипотезата за вероятна съпричастност на подсъдимия остава едно от възможните предположения за събитието на престъплението, поради което не може да обуслови постановяването на осъдителна присъда.

На тази основа единственият законосъобразен правен извод е, че за районния съд са били налице предпоставките на чл. 304 НПК, поради което подсъдимият Х. обосновано и законосъобразно е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 211, вр. с чл. 209, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК.

Същото следва да се заяви и по даденото разрешение от страна на първия съд по гражданския иск. Не се установява виновно и противоправно причиняване на вреди от подсъдимия с действията му спрямо „ББ Ф.“ ООД, поради което иска за обезщетяването на такива, с правно основание по чл. 45 от ЗЗД, е неоснователен и отхвърлянето му е законосъобразна последица.

Предвид изхода от делото, законосъобразно на основание чл. 190, ал. 1 НПК, сторените по делото разноси са оставени в тежест на държавата.

След обобщаване на резултатите от извършената, на основание чл. 314 НПК, служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед посочените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, IV въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 25.03.2022 г. по НОХД № 1291/2017 г. по описа на СРС, НО, 1-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____